

[Hans Toft.]

ningslovgivningen op og prøve at samle alle disse løse ender op, som giver dobbeltadministrationen, således at vi virkelig kan få skabt en forenklings.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvor stærk styringen af landsplanlægningen skal være, men netop af en oplysning, vi har fået i dag i udvalget om fysisk planlægning, fremgår det, hvilke tanker man f. eks. i Norge har om landsplansarbejde, og heri siges det udtrykkeligt, at det ikke i Norge er hensigten, at der skal være tale om bindende direktiver, sådan har jeg forstået det, men at der skal være tale om henstillinger og anbefalinger i landsplansarbejdet til de regionale myndigheder. Der er forskellen mellem det, regeringen ønsker at gennemføre, nemlig en bemyndigelse til at udstede bindende direktiver uden om folketinget, og Norges ordning.

Holger Hansen: Flere af ordførerne og specielt hr. Gert Petersen var inde på, hvorledes vi skulle få disse regionplaner op at stå, og et øjeblik var jeg i tvivl om, hvorvidt hr. Gert Petersen havde fået den opfattelse, at forslaget om regionplaner var noget andet end de planer, som man ude i kommunerne lægger. Dette er i hvert fald en misforståelse. Regionplanlægningen skal finde sted — sådan må jeg forstå forslaget, og sådan må det naturligvis også være — på basis af den planlægning, der har fundet eller finder sted i kommunerne. Der kan ikke være tale om, at man fra amtets planlægningsmyndigheder eller fra amtsrådet skal give sig til at planlægge kommunernes fysiske udvikling uden om disse kommuner. Naturligvis må udspillet komme fra kommunerne, det tror jeg også at boligministeren er enig i.

De 9 stadier, som hr. Gert Petersen beskrev, var, synes jeg, symptomatiske for, at vi kan komme ud i noget overordentlig besværligt noget. Det er jo ikke bare noget, vi skal gøre én gang for alle, det er noget, der løbende skal kunne og løbende skal ændres, som udviklingen skrider frem. Alene derfor tror jeg, det er nødvendigt, at vi går meget kritisk i gang med behandlingen af denne procedure, dette oplæg, som ministeren har foreslået i § 10 og fremefter.

Det har været diskuteret, og nu senest

har hr. Auken forsøgt at gøre en dyd af ministerens undladelsessynd, at ministeren ikke gik ind i en vurdering af, efter hvilke retningslinjer han ville udstede disse direktiver. Boligministeren vil altså nu søge ved denne førstebehandling af lovforslaget om lands- og regionplanlægning ganske at friholde sig fra noget synspunkt om, hvorledes han forestiller sig, at denne lovgivning skal praktiseres for sit eget og for andre ministres vedkommende. Ministeren ryster på hovedet. Ja, ministeren har i hvert fald ikke hidtil, hverken i debatten her, i lovforslaget, i dets bemærkninger eller i fremsættelsestalen, givet udtryk for noget synspunkt med hensyn til, hvordan han vil benytte denne § 4, som hr. Hans Toft angriber, men som jeg ikke angriber, fordi jeg tror, at en sådan er nødvendig. Jeg har blot forsøgt at spørge ministeren om, hvad han vil lægge i den.

Det er meget godt at sige, at vi i folketinget skal fastlægge målsætningen, og det undrer mig for så vidt lidt, at ministeren netop siger det nu, hvor det, han stiller os i udsigt, i lovforslaget i hvert fald, er, at han vil give en årlig redegørelse i udvalget for fysisk planlægning, og nu strakte ministeren sig så vidt som til at sige, at det ville han da sådan set også godt give herfra talerstolen. Jeg erindrer om folketingets forretningsorden, som siger, at i forbindelse med redegørelser kan man nok føre en forhandling, men man kan ikke træffe nogen beslutning. Jeg ved ikke, om ministeren har tænkt på dette, eller om det blot er en tilkendegivelse fra ministeren af, at han gerne her tager en debat for åbent tæppe, om jeg så må sige, og en debat, hvorunder vi naturligvis kan tage beslutninger, det går jeg for så vidt ud fra.

Men på et eller andet tidspunkt må vi, hvis vi mener noget med en landsplanlægning, forsøge at bryde ind i ringen, vi må bryde ind et sted fra, og for så vidt mener jeg, at det er folketinget, der skal gøre det. Det er årsagen til, at jeg måske lidt skarpt i mit første indlæg bebredede ministeren, at han ikke havde givet udtryk for, hvorledes han ville bryde ind i ringen, altså i det, der er det politiske indhold i en landsplanlægning, for det gjorde ministeren ikke.

Jeg vil gerne på mit partis vegne give tilsagn om en velvillig, men også en meget opmærksom og kritisk behandling af det foreliggende lovforslag. Vi mener, at dette